

ljena slama se potem prodaja v slamniskih tovarnah. Slamniske tovarne so posebno v Mengišu in v Domžaljah blizu Kamnika na Kranjskem. Tu izdelujejo domačini in tujei, posebno Tirolci na leto mnogo lepih slamnikov, katere prodajejo doma in je tudi pošiljajo v druge kraje.

Prirodepisno - natoroznansko polje.

Vrabc.

Nij ga kraja v našej domovini, kjer bi ni ne bilo vrabca, tega povsod znanega zvitega ptička, ki povsod živi le blizu človeškega stanovanja, da-si človek tudi ne mara mnogo zanj. Po cestah se klati kakor poreden páglovec, valja se po prahu ter se vedno prepira s svojimi tovariši, vpije in razsaja, da človeka često nšesa bolé od njegovega vednega čivkanja. Glasú nema ugodnega, družega ne zná nego: živ, živ, živ; ček, ček, ček, in kadar ga kdo ustraši, zletí z glasnim „trrrr“ na kako drevo ali v grmovje.

Kljun ima kratek in čvrst; na vsakej nogi po tri kratke prste s kratkimi zakrivljenimi krempljci. Perja je sivega ali rujavega. Po témenu je sivo-plavkast, ob stranéh kostanjeve barve. Preko kratkih perotnic ima bel pas.

Vrabc ne popotuje rad. Vso zimo ostane ondu, kjer je bil po leti in v jeseni. Kadar mraz pritisne, poišče si v dimniku gorkega prostorčka, da se malo pogreje ter pride potlej ves sájast in umazan iz njega. Večkrat se po zimi naseli v lastavičino gnezdo in v pomládi, ko se lastovice zopet vrabejo, imajo dosti prepira in ravsanja ž njim.

Gnezdo si naredi, kjer se mu najbolj dopade: bodi si pod streho ali v kakem votlem drevesu. V ta namén si nanosi slame, sena, dlake, cunj, papirnatih odrezkov, perja in druge take šare.

Vrabc je zeló nesramen in drzovit. Povsod se meša in vtikuje, da dobi kaj za svoj lačen kljun. V skednjih, kadar mlatiči mlatijo, takój je zraven, da dobi svoj délež; pod kozolcem in podom prebrba prah in pleve, da najde kakošno zrnice; okoli kuretine in golobov se potika, da jim izmakne nekoliko živeža; še celó kadar voznik pred krčmo konjem ovsas nasiplje, pride tatinski vrabc, da se ž njimi najužina. Kadar so érešnje zrele, mora vrabc prve imeti; po nogradih, vrtéh in po polji pobira, kar se najbolj prillega njegovemu lačnemu želodčku.

A vendar je tudi vrabc koristna ptica. V pomládi in po leti pokonča brez števila škodljivih gosenic, ki nam bi vsa ovočna drevesa obrale. Zatorej zasluži, da mu po zimi, kadar se mu trda godí, privoščimo nekoliko zrníc prosá ali pa skorjico kruha.

Poljski vrabc je nekoliko manjši od domačega. Najrajše se drži na polji, po mejah in po grmovji, ter samo po zimi pride nekoliko bliže človeških stanovanj, da si laže najde potrebnega živeža. V vseh svojih lastnostih in obnašanji je podoben domačemu vrabcu, samo urnejši in spretnejši je od njega. — Vrabc so v jeseni prav dobri in okusni. V kletki ne delajo človeku nobenega veselja, ker so preveč plahi in divji.